Ave Maria
Schubert / Vivancos

www.bernatvivancos.com

Ref.: 0025-01

S. I – S. II – A, organ or piano,
Vlc. (Cb.) with soloists and divisi

English

During my teenage years in Barcelona, in order to save money and further my composition studies in Paris, I spent many years playing the organ in various churches and, as a result, performed at hundreds of weddings, baptisms, funerals… and pretty much any other occasion that came along. This meant that I must have played Schubert's celebrated *Ave Maria* dozens and dozens of times, either accompanying solo singers or choirs. I cannot say that I ever grew tired of it, since it is a work of extraordinary beauty, but the monotony of performing it so often did eventually make me rather less fond of it. Many more years went by until, having returned from Paris and Oslo, I specifically requested that this well-known work by Schubert be performed during my own wedding ceremony. And so it was. That day saw the premiere of what has become one of my best-known and most cherished works: my own personal version of the piece, in which I changed the mode in order to create an effect of surprise and bewilderment among the wedding guests. The performers at that premiere were the singer Ulrike Haller and my friend, conductor Daniel Mestre, playing an old, out-of-tune harmonium in one of the smallest yet most beautiful churches of Romanesque Catalonia. Later, during the years when I was director of the renowned Escolania de Montserrat, I made a version for treble choir and organ, which we performed in many parts of the world. The change of mode, from major to minor, together with certain personal touches of my own, makes this a work of great curiosity which, although initially surprising, gradually wins you over, creating an atmosphere of intimate and deeply evocative spirituality. What would Schubert have thought? Did he perhaps forget to put five flats in the key signature? B. V.

Français

Durant mon adolescence à Barcelone, afin d'économiser de l'argent et de pouvoir approfondir mes études de composition à Paris, j'ai passé de nombreuses années à jouer de l'orgue dans différentes églises et, par la même occasion, j'ai accompagné des centaines de mariages, de baptêmes, de funérailles… et toutes sortes d'autres cérémonies. Cela signifie que j'ai dû interpréter des dizaines et des dizaines de fois le célèbre *Ave Maria* de Schubert à l'orgue, en accompagnant des chanteurs solistes ou des chorales. Je ne peux pas dire que j'aie fini par m'en lasser, car c'est une œuvre d'une beauté extraordinaire, mais cette monotonie a fait qu'à la longue, je ne lui portais plus une très grande affection. Bien des années ont encore passé avant que, de retour de Paris et d'Oslo, je ne demande expressément, le jour de mon mariage, que cette œuvre si connue de Schubert soit interprétée au cours de la cérémonie. Et c'est ainsi que cela s'est passé. Ce jour-là fut créée ce qui est devenu l'une de mes œuvres les plus connues et les plus chères à mon cœur : ma version personnelle de cette pièce, dans laquelle j'ai changé le mode afin de provoquer un effet de surprise et de perplexité parmi les invités au mariage. Les interprètes de cette création étaient la chanteuse Ulrike Haller et mon ami, le chef d'orchestre Daniel Mestre, sur un vieil harmonium désaccordé,

dans l'une des plus petites mais aussi des plus belles églises de la Catalogne romane. Plus tard, pendant les années où j'ai dirigé la célèbre Escolania de Montserrat, j'en ai réalisé une version pour chœur d'enfants et orgue, que nous avons interprétée aux quatre coins du monde. Le changement de mode, du majeur au mineur, ainsi que certaines touches personnelles, font de cette œuvre une pièce pleine de curiosité qui, si elle surprend au premier abord, finit par séduire, en créant un climat de spiritualité intime et profondément évocatrice. Qu'en aurait pensé Schubert ? Aurait-il peut-être oublié de mettre cinq bémols à l'armure ? B. V.

Català

Durant els meus anys d'adolescència a Barcelona, i per tal d'estalviar diners i poder ampliar els meus estudis de composició a París, vaig estar molts anys tocant l'orgue a diferents esglésies i, de retruc, vaig fer centenars de casaments, bateigs, funerals... i tot allò que convingués. Això vol dir que deuria haver interpretat, a l'orgue, amb cantant solista o acompanyant corals, desenes i desenes de vegades la cèlebre *Ave Maria* de Schubert. No puc pas dir que l'arribés a avorrir, ja que és una obra d'una bellesa extraordinària, però sí que la monotonia va fer que, a la llarga, no li tingués massa simpatia. Van passar molts més anys fins que, en tornar de París i Oslo, el dia del meu casament, vaig voler expressament que s'interpretés aquesta coneguda obra de Schubert durant la cerimònia. I així va ser. Aquell dia es va estrenar el que ha esdevingut una de les meves obres més conegudes i estimades: la meva particular versió de l'obra, en què, per causar un efecte de sorpresa i desconcert entre els assistents al casament, hi vaig canviar el mode. Els intèrprets d'aquella estrena van ser la cantant Ulrike Haller i el director i amic Daniel Mestre en un vell i desafinat harmònium d'una de les esglésies més petites però més belles de la Catalunya romànica. Més tard, durant els anys que vaig dirigir la cèlebre Escolania de Montserrat, en vaig fer una versió per a cor de veus blanques i orgue, que vam interpretar a mig món. El canvi de mode, de major a menor, i certes pinzellades personals meves en fan una obra de gran curiositat que, si bé al principi sobta, després es fa estimar, creant un clima d'espiritualitat íntima i molt evocadora. Què en diria Schubert? Es va oblidar, potser, de posar cinc bemolls a l'armadura? B. V.

Castellano

Durante mis años de adolescencia en Barcelona, y con el fin de ahorrar dinero y poder ampliar mis estudios de composición en París, pasé muchos años tocando el órgano en diferentes iglesias y, de paso, acompañé cientos de bodas, bautizos, funerales... y todo aquello que se terciara. Eso significa que debí de interpretar al órgano, acompañando a cantantes solistas o a coros, decenas y decenas de veces el célebre *Ave Maria* de Schubert. No puedo decir que llegara a aburrirme de él, pues se trata de una obra de una belleza extraordinaria, pero sí que la monotonía hizo que, con el paso del tiempo, dejara de tenerle demasiada simpatía. Pasaron muchos más años hasta que, a mi regreso de París y Oslo, el día de mi boda, quise expresamente que se interpretara esta conocida obra de Schubert durante la ceremonia. Y así fue. Aquel día se estrenó lo que se ha convertido en una de mis obras más conocidas y queridas: mi versión particular de la pieza, en la que cambié el modo para provocar un efecto de sorpresa y desconcierto entre los asistentes a la boda. Los intérpretes de aquel estreno fueron la cantante Ulrike Haller y mi amigo, el director Daniel Mestre, en un viejo y desafinado armonio de una de las iglesias más pequeñas, pero también más bellas, de la Cataluña románica. Más tarde, durante los años en que dirigí la célebre Escolanía de Montserrat, hice una versión para coro de voces blancas y órgano, que interpretamos en medio mundo. El cambio de modo, de mayor a menor, junto con ciertos toques personales, hacen de esta una obra de gran curiosidad que, si bien al principio sorprende, después acaba conquistando al oyente, creando un clima de espiritualidad íntima y profundamente evocadora. ¿Qué habría dicho Schubert? ¿Quizá se olvidó de poner cinco bemoles en la armadura? B. V.